

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 4. Vallis Umbrosæ exordium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Profecit ille maxime & mirum in mo- Sæculum XI.
 dum, namque post exiguum temporis A. C. 1063.
 spatium Abbate satis functo omnium
 monachorum consensu Abbas eligitur.
 Sed ille munus obire detrectavit, quippe
 amore solitudinis & majoris perfectionis
 desiderio ductus, ex monasterio S. Minia-
 tis cum alio quodam monacho discessit.
 Variis locis peragratis Camaldulum ve-
 nerunt, ubi postquam diu commorati
 fuissent, illius loci Prior Joannem Gual-
 bertum permovere conabatur, ut ordi-
 nari se pateretur, & ibidem stabilitatem
 profiteretur. Verum noluit ille, quia
 vitæ Cænobiticæ dulcedine, secundum
 Regulam S. Benedicti, delectabatur, Ca-
 maldulenses autem vitam asceticam du-
 cebant.

§. IV.

Vallis Umbrosæ Exordium.

Inde cum Socio ad Vallem Umbrosam
 rediit, locum ideo ita nuncupatum, Mabill. Iter.
 quod totam vallem proximorum mon- Ital. n. 16. p.
 tium abietes obumbrarent. Cum igitur 183.
 Joannes Gualbertus situ hujus Vallis, in
 Apennino positæ, & sex horarum itine-
 re ab urbe Florentia distantis, capere-
 tur, sedem ibi fixit, & brevi, fama san-
 cti viri in populos sparsa, ex variis locis
 Discipuli tam Laici quam Clerici, atque
 etiam complures monachi ex Monaste-
 rio

Sæculum XI. rio S. Miniatis, quos reliquerat, ad eum
A.C. 1063. confluerunt. Omnes ad Regulam S.
 Benedicti stricte servandam compellebat,
 præsertim primo anno Novitios. Gra-
 tiam acceperat singularem illos primo
 colloquio discernendi, qui sincero conver-
 sionis desiderio impulsæ adveniebant,
 mallebatque pauperes suscipere quam
 divites. Hæc audiens Itta Abbatisa, S.
 Hillari, cujus Jurisdictioni ille locus sub-
 jacebat, modicum annonæ & librorum
 subsidium ei misit, tandemque illam re-
 gionem, quæ Bellaquea dicebatur, alias-
 que terras remotiores eidem concessit.
 Haud multo post cum Conradus Impe-
 rator Florentiæ versaretur, fama hujus
 monasterii ad ipsum perlata, misit Ru-
 dolphum Episcopum Paderbornensem,
 qui Ecclesiam dedicaret; tunc enim Se-
 des Fesulana, in cujus territorio erat Val-
 lis Umbrosa, vacabat. Quæ ex Decre-
 to Donationis Abbatisæ, anno millesimo
 trigesimo nono dato, cognoscimus.

Fundamentis Monasterii Vallis Um-
 brosæ in hunc modum positæ, Joannes,
 etsi vehementer reluctaretur, Abbas
 eligitur. Qui deinde nihil antiquius
 habuit, quam curare, ut Regula in rigo-
 re literali, præsertim quod claustræ cu-
 stodiam spectabat, observaretur. Fra-
 tres vestiit panno subfusculo & crasso ex
 lana ovium suarum partim candida, par-
 tim

tim nigra commixta confecto. Præter Sæculum XI.
 Monachos, Laicos quoque, seu conver- A.C.1063.
 sos recepit, idem Institutum tenentes, ni-
 si quod in vestitu ex parte differrent, &
 tam exacte silentium non servarent, ut-
 pote externis occupati. Primum hoc
 nobis occurrit exemplum Fratrum Lai- Mabil præf.
 corum seu Conversorum, sua conditione 2. Sæc. 6. n.
 distinctorum a monachis Chorum fre- 90.
 quentantibus, qui jam illa ætate plerique
 Clerici erant, vel ad Ordines suscipien-
 dos idonei. Joannis vero Gualberti in
 Sacros Ordines tanta erat veneratio, ut
 nullum monachorum suorum, Clerico-
 rum Officio sibi competente fungi pate-
 retur, si ante suam Conversionem vel Si-
 moniæ, vel concubinatus, vel alterius gra-
 vis criminis reus extitisset. Ipse autem
 Ecclesiæ portas aperire non præsumebat,
 nisi prior aliquis Clericus seras solvisset.

Complures viri nobiles fundos Joani-
 ni nostro offerebant, in quibus nova Mo-
 nasteria extrueret, alii rogabant, ut an-
 tiqua reformaret. Unde Monasterium
 S. Salvii prope Florentiam quasi a fun-
 damentis erexit, & Passinianum prope
 Senas, ubi aliquando Leonem IX. Pa-
 pam cum omnibus suis ad se diverten- Joannis Gual-
 tem excepit, restauravit. Quadam die, berti Disci-
 cum, annona deficiente, monachi ipsius plina.
 egerent, jussit vervecem occidi, & tres
 panes, qui supererant, iis distribui. At
 illi

Hist. Eccles. Tom. XV.

B

illi

Sæculum XI. illi a carne abstinuerunt, singuli minimo
A.C. 1063. panis frustulo contenti. Altera autem
 die, quod Abbas prædixerat, adsunt aga-
 fones cum asinis frumento & farina one-
 ratis. Alia die, annona iterum con-
 sumpta iussit mactari bovem, satius esse ra-
 tus, si monachis suis carnes manducandas
 daret, quam si eos fame necari patere-
 tur. Sed ipsi carnem non gustarunt, &
 optimus Deus iterum alia via famelicis
 providit. S. Joannis Gualberti exemplo
 & hortatu complures Clerici conversi,
 dimissis concubinis & pellicibus, prope
 Ecclesias colligi & vitam communem
 amplecti cœperunt. Aliquot etiam Ho-
 spitia ædificari, & plures Ecclesias vetu-
 state lapsas reparari curavit.

Quadam die ad monasterium in Mu-
 sceta, sibi subjectum, divertenti visa
 sunt ædificia, plus quam conditio mona-
 chorum admitteret, laxa & magnifica;
 unde accito Rudolpho illius loci Abba-
 te vultu sereno ait: *Palatia, ut video,*
hic vobis extruxistis vestro arbitrio, ma-
gnamque pecuniæ vim in luxum impendi-
stis, quam ad sublevandam multorum
pauperum inopiam utilius adbibissetis.
 Tumque conversus ad rivum præter li-
 mina fluentem, *Omnipotens Deus,* ait,
per hunc rivum pœnas superbiæ exposce,
enormes ædes destrue. Hæc elocutus Jo-
 annes discedit. Mirum dictu! illico ri-

vus copiosius fluere, de montibus sum-
 mo impetu decidere, partesque rupium
 & integras arbores provolvere, qua elu-
 vie sumptuosum monasterium funditus
 eversum est. Abbas pavefactus mona-
 sterium in alio loco condere cogitabat;
 sed vetuit Vir Sanctus, affirmans, hunc
 torrentem nunquam posthac eis nocitu-
 rum. Quod etiam eventus docuit. Alia
 die, cum ad eum delatum fuisset, in ali-
 quo suorum monasteriorum virum fuisse
 susceptum, qui repulsis hæredibus suis
 bona omnia monasterio contulisset, pro-
 tinus illo contendit, petiitque ab Abba-
 te Libellum donationis sibi dari, quem
 acceptum statim dilaceravit, & vehe-
 menter commotus dixit: *Omnipotens
 Deus! tuque Sancte Petre, Princeps Apo-
 stolorum, estote mihi Sacræ paupertatis
 Vindices!* mox iratus abiit. Sed non
 multum processerat, cum ignis monaste-
 rium illud corripuit & maximam partem
 redegit in cineres, Sancto viro ne qui-
 dem vultum convertere, ut aspiceret,
 dignantè. Multa alia de S. Joanne Gual-
 berto referuntur miracula, sed hæc ma-
 gis ad nostram doctrinam & exemplum
 facere mihi videbantur. Quidam Cle-
 ricus opulentissimus, venditis omnibus
 Bonis suis, magnam inde acceptæ pecu-
 niæ partem ad S. Abbatem attulit, qui
 dixit: *Quamdiu vel unicum tibi servave-*

c. 56.

Sæculum XI. vis denarium, in amicorum meorum nu-
A.C. 1063. merum referri non poteris. Clericus
 ergo omnia effudit in pauperes, & re-
 versus ad Abbatem susceptus est.

In Valle Umbrosa degentem Step-
 hanus IX. Papa præter illud Monasterium
 iter faciens, missis nunciis rogavit, ut ad
 se veniret. Illoque, cum fontico mor-
 bo laboraret, se excusante, quod non
 iret, rursus Papa significari iussit; si alio
 modo venire non posset, in lectulo suo
 decumbens deferri vellet. Tum vir San-
 ctus prius Ecclesiam ingressus Deum pre-
 catus est, ut quacunque demum ratione
 efficeret, ne ad Papam pervenire posset,
 ita tamen ut hæc res nemini scandalo
 esset. Completa oratione cum in lecto
 ferri cœpisset, subita tempestate aer in-
 horrescit, ventique vehementes & maxi-
 mi imbres iter facere prohibent. Ergo
 Papæ Legati Joannem ad suum monaste-
 rium cito reducunt. Qua re comperta
 Papa ait: *Sanctus est. Nolo jam, ut ve-*
niat, sed permanens in monasterio suo pro
me & Ecclesia preces ad Deum fundat.
 Cum aliquando Hildebrandus Archidia-
 conus Gualberto aliquam rem exprobra-
 turus advenisset, repente præparatus an-
 tea sermo e memoria excidit, atque ex-
 inde ambo arctissimo amicitiae vinculo
 juncti sunt. Talis fuit S. Joannes Gual-
 bertus Auctor Congregationis Vallis
 Um-

e. 54.

Umbrosæ, quæ hodieque in Italia existit. Sæculum XI.
A.C. 1063.

§. V.

Concilium Romanum.

Igitur Joannis Gualberti Discipuli Romanam commearunt, Petrum Episcopum Florentinum in Concilio, anno millesimo sexagesimo tertio, ab Alexandro II. Papa, & plus quam centum Episcopis celebrato accusaturi. tom. 9. Conc.
p. 1175. Conventum ingressi Episcopum Simoniacum & Hæreticum publice detulerunt, adjicientes, se, ut dicta probarent, paratos esse in accensum rogam insilire. vit. Joan.
Gual. c. 62. At Papæ nec Episcopum deponere, nec monachos ad probationem ignis admittere, placuit, nam major Episcoporum pars causæ Florentini favebat, Hildebrando Archidiacono ex partibus monachorum stante.

Conjectura est, hac occasione Alexandrum Papam Constitutionem edidisse ad Clericos & Populum Florentinum directam, in qua dicit: to. 9. Conc.
p. 1153. *Juxta Concilium Calcedonense, præcipimus monachis, quibuscunque virtutibus conspicui sint, ut in claustris suis, sicut Regula S. Benedicti jubet, permaneant. Prohibemus, ne per oppida, Arces & urbes vagentur. Si quis pro salute animæ suæ eorum habitum induere vult, liceat ei monachos in claustris eorum consulere, sed ipsi non egrediantur.* 16. q. 1.
c. juxta.